



(၂)အုပ်စိုးရန် ချစ်ခင်စွာ

ప్రజ్ఞాపాత్ర



ತ. ವ್ಯಂ
ತ. ವ್ಯಂ
ನಿ. ಟಪಿಂ:
ರ್ದ
ಪ್ರಕಾಶ

နိဒါန်း

Special thank to ...

စာအုပ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးအုပ် (ငွေရတုထိ) တိုင် ချီတက်လာနိုင်အောင် အားပေးခဲ့ကြသော ကျွန်တော်၏ လေးစားချစ်ခင်ရသော ပရိသတ်များ...

အမြဲတမ်း အကူအညီများပေးခဲ့ကြသော ကိုကြီးမျိုးတို့ မိသားစု၊ ကျွန်တော်၏ ထုတ်ဝေသူ ကိုမိုးနှင့် စာနယ်ဇင်းမှ မိတ်ဆွေများ..

ဇာတ်ဆောင်၏ နေရာတွင် (ကျွန်တော် ဇွတ်ဂျီကျသဖြင့်) သူ၏ နာမည်ကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့သော ညီငယ် “စစ်ငြိမ်းလူ” နှင့် ကျွန်တော်၏ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ ဘော်ဒါများ ...

ကျေးဇူးတင်ကျန်ရှိနေသူများ အားလုံး အားလုံး အားလုံးသို့ ...

အထူးကျေးဇူးတင်လျက်

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

Love ceases to be a pleasure,

When it ceases to be a secret.

အချစ်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုတော့ရင်

ကြည်နူးစရာလည်း မကောင်းတော့ဘူး။

Alpha behn

“ဖျတ်” ခနဲ အိပ်ခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းသွားသော
အရိပ်ကြောင့် ကမန်းကတမ်း သူ လိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ခုန်ချသွားသော အရိပ်မှာ
ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်ကာနေသည်။ ကိုရွှေကြောင်က သူ့ဘက်တစ်ချက်
မော့ကြည့်ကာ “ညောင်” ဟု အော်ပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲ ခုန်ဝင်ကာသွားသည်။

ပြောင်းလာသည်မှာ မကြာသေးသော တစ်ဖက်ခြံဆီသို့
မျက်မှန်ကုတ်ကာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ “အားလည်း အတော်အားတဲ့ လူတွေ” ဟု သူ
တွေးဖြစ်သည်။

မနက်ခပ်စောစောတုန်းကလည်း ခွေးသုံးကောင်ခန့်က ကျယ်လောင်စွာ
ကိုက်ကြ၊ ပြုကြဖြင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့သေးသည်မို့ သူအိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်
ဒေါသထွက်ခဲ့ရသေးသည်။

အိမ်ဘေးကို တိရစ္ဆာန်ရုံကြီး ရွှေ့လာခဲ့လျှင်တောင်မှ
ဤမျှဆူညံပွက်လောရိုက်လိမ့်မည် မထင်။

သူက ငှက်ကလေးတွေ ငါးကလေးတွေကိုပဲ ချစ်သည်။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်၊ ကြောင်တွေ ခွေးတွေကိုတော့ သူ

အလွန်မုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ ဘာခွေး ဘာကြောင်မှ မမွေးရ။ ကြောင်တွေ ခွေးတွေ ချစ်သောမေမေသည်ပင်လျှင် သူ့ကို အလျှော့ပေးကာ မမွေးခဲ့။

ထို့အတူ ...

သူသည်လည်း မေမေ မချစ်သောငါးတို့ ငှက်တို့ကို သူမမွေး။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ ဘာအိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်မှ မရှိ။

အိမ်မှာ ဘာအိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်မှ မရှိသော်လည်း ပြောင်းလာသော ဘေးအိမ်မှာတော့ အတော်ကြီး စုံစုံလင်လင်ပါလာဟန်တူသည်။ မိုးလင်းက မိုးချုပ် “တဟဲ့ဟဲ့” နှင့် အောင်သောလူသံ၊ တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်သောခွေးသံ၊ တညောင်ညောင် အော်သောကြောင်သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသည်မှာ ယင်းတို့ ပြောင်းလာသော လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

ဟု သူတွေ့ရင်း အိပ်ရာပေါ်စွေခနဲ ခုန်တက်ကာ ပက်လက်လှန်ဖြစ်သည်။

“ဟ”

“အိ” ခနဲသော ပျော့စိစိ၊ ပျော့ပြပြအရာတစ်ခုက ကျောအောက်မှာ “စို” ခနဲမို့ သူ “ဟ” ခနဲ လန့်သွားရသည်။

ကမန်းကတန်း ပြန်ထလိုက်တော့ သူ့ကျောမှာ စိုတိုတို ခံစားမှုက ပါကာလာသည်။ သူလဲ့ချခဲ့သောစောင်ကို မသင်္ကာစွာ ဖယ်အကြည့်..

“ဟွန်း .. နံတာကွာ”

ပြစ်စိ ကြောင်ချေးများက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ နံစော်ကာနေသည်။ စောစောက ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချသွားသော ကြောင်စုတ်ကြောင်ပဲ့မှ လွဲ၍ အခြားမဟုတ်မှန်း သူသိလိုက်ရသည်။

ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော ဒေါသတို့ဖြင့် သူစောစောက ခုန်ချသွားသော ပြတင်းပေါက်မှနေ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

အခန့်သင့်စွာပင် သူ့ထက် အသက်သုံးလေးနှစ်ခန့် ငယ်မည်ဟုထင်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်စရာမရှိအောင် မှတ်မိလွယ်သော စောစောက ကိုကြောင်စုတ်ကို ပိုက်ကာ လမ်းသလားနေသည်။

သူ ကမန်းကတမ်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံစည်းရိုးဆီ ကပ်သွားပြီး တစ်ဖက်မှ ကြောင်စုတ်ပိုင်ရှင်ကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့..ဒီမှာ”

“.....”

သူ့အခေါ်ကြောင့် တစ်ဖက်ခြံမှကောင်မလေးက “ဆတ်” ခနဲ တုံ့ခနဲလမ်းသလားနေရာက ရပ်တန့်ကာသွားသည်။

သို့သော်...

လှည့်၍ မကြည့်။ မကြည့်ရုံမျှပင်မက ရပ်တန့်နေရာမှ လမ်းကို ဆက်၍ လျှောက်သည်။ ကြားရဲ့သားနှင့် မကြားယောင်ပြုသွားမှန်း သိသာလွန်းသည်မို့ ဒေါသထွက်သွားရသည်။

ထို့ကြောင့်.

“ဟေ့ ဒီမှာ ..ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

ဟု အသံကျယ်ကြီးဖြင့် လှမ်းအောင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးက တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်။

ထို့ပြင် ကြောင်ကိုပင် မူပိုကာ ပွတ်နေလိုက်သေးသည်။

မြင်နေရသော မထိတရိ ဟန်ပန်ကြောင့် သူတော်တော်ကြီး
တင်းသွားရသည်။

“နားကန်းနေပုံရတယ်..ဒီလောက် အော်တာတောင် မကြားဘူး”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အော်ပြောလိုက်သော သူ့စကားအဆုံးမှာ
ငှင်းကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ သူ့ဘက်လှည့်သည်။

လူကသာ “ဆတ်” ခနဲ လှည့်လိုက်သော်လည်း ဆံနွယ်များကမူ ဝဲခနဲ
ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါဝေဝဲကာဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ယိမ်းနွဲ့လျက်လိုက်၍
ဝေဝဲကာကျသည်။

“တော်တော်ကြီးကို လှတဲ့ကောင်မလေးပါလား”

ဟု ရုတ်ချည်း တွေးလိုက်မိသော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ
ဒေါသရိပ်များ လွှမ်းနေသောမျက်နှာကြောင့် ထိုအတွေးက ရုတ်တရက်
ပျောက်ကွယ်ကာသွားသည်။

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ..မင်း နားမကန်းဘူး ဆိုရင် ငါပြောလိုက်တာ
ကြားမှာပေါ့”

“ကြားသားပဲ...ခေါ်တဲ့လေသံက မာရေကြောရေနိုင်တယ်ထင်လို့
တမင်မထူးတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံသောသူမကလည်း ဆတ်ဆတ်ကြဲပင်တုံ့ပြန်သည်။

“အေး ...ငါကလည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေမှန်းသိလို့
ကန်းနေပုံရတယ်လို့ တမင်ပြောတာ..ဒီမှာ မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ ..ဘာမှလာမပြောနဲ့..ရှင်နဲ့ ဘာပတ်သက်မှုမှ
ရှိတာမဟုတ်ဘူး..ဒီတော့ ရှင် ကျွန်မကို ပြောစရာ ဘာစကားမှ ဘာအကြောင်းမှ

မရှိဘူး”

နှုတ်ခမ်းတစ်လန် ပန်းတစ်လန်ဖြင့် ဆိုနေသော
ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ သူ နားရင်းတီးချင်စိတ်တို့ ပေါ်ကာလာသည်။

“အေး ...ငါကလည်း လေကုန်သိပ်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး။.....
မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရမှာ..အခု မင်းလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ကြောင်စုတ်ကို နောက်
ငါ့အိမ်ထဲ မဝင်စေနဲ့”

“အောင်မာ ..ကျွန်မရဲ့ ကြောင်က ကြောင်စုတ်မဟုတ်ဘူး ..Rain ရှင့်
Rain .. သိလား..ကိုရီးယားမင်းသား Rain လို ချောလို့လှလို့ Rain လို့ပေးထားတာ
ရှင်းလား”

ကောင်မလေး၏ စကားကြောင့် သူရယ်ချင်သွားရသည်။ “ကြောင်မသား
ပေတီးပေစုတ်ကိုများ” ဟု တွေးဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဒီကြောင်က ဒီအိမ်ဝင်းထဲကနေ ဘယ်မှသွားတာ
မဟုတ်ဘူး..ကျွန်မရဲ့ Rain က အသန့်အပြန့်ကြိုက်တယ်..ဒီတော့ ရှင့်အိမ်ထဲ
ဘယ်တော့မှ ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး..စိတ်..ချ”

သူမ၏ အနှောင့်အသွားမလွတ်သောစကားကြောင့် သူတော်တော်ကြီး
ဒေါက်သွားရသည်။ သူမ၏ ကြောင်က အသန့်အပြန့်ကြိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်ဘက်ဝင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုတော့ သူ့အိမ်ကပဲ
ညစ်တီးညစ်ပတ် ဖြစ်နေသလိုလို။

“ဟုတ်တယ်..မင်းကြောင်က အသန့်အပြန့်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ
လက်ခံတယ်..အခုပဲ ငါ့အိပ်ရာထဲမှာ ချီးပါးသွားတယ် ..ဒီမှာ တွေ့လား”

သူ သူ့နောက်ကျောမှ နံစော်နေသော အစိုကွက်ကြီးကို
လှည့်ပြရင်းဆိုဖြစ်သည်။

“အာ...မဖြစ်နိုင်တာ..ရှင်အိမ်က ကြောင်ပါတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျောမှာ စိုစိစိဖြင့် ပေနေသော ကြောင်ချီးအကွက်ကို ပြကာဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

“ဘာကိစ္စ ငါ့အိမ်ကကြောင်ဖြစ်ရမှာတုံး..ငါ့အိမ်မှာ ဘာခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မီးမှ မရှိဘူး..မင်းရဲ့ကြောင်စုတ် ငါ့အိပ်ခန်းထဲက ခုန်ချသွားတာကိုလည်း ဟော့ဒီမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ ရှင်းလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမ “ငိုငို” ခနဲတော့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကို မော့ကာဘယ်ညာခါရမ်းရင်း..

“အို မဖြစ်နိုင်ဘူး..ဒီမှာ ရှင် မျက်စိမှားနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့..ကြောင်က ကျွန်မအိမ် တစ်အိမ်မှာပဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး..တခြားအိမ်တွေမှာလည်း ရှိတာပဲဥစ္စာ”

သူမ၏ ဆင်ခြေကြောင့် သူ ပို၍ တင်းသွားရသည်။

“ဘာမှ မျက်စိမှားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး..မင်းကြောင်မှ မင်းရဲ့ ကြောင်စုတ် စစ်စစ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..ဒီမှာ..ရှင် လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့..ကျွန်မရဲ့ ရိန်း Rain ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ လာမပြောနဲ့”

သူမ၏ စကားကြောင့် သူ့အတော့် အတော်ကြီးကို တင်းသွေးရသည်။ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ တဲ့။ လက်ပူးလက်ကြပ်တဲ့။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု သူ တေးထားဖြစ်သည်။

“အေး..ဒါဖြင့် ငါတစ်ခါတည်း မှာထားလိုက်မယ်..မင်းရဲ့ကြောင်စုတ်ကို မင်းနိုင်အောင်ထိန်း..မထိန်းလို့ ငါ့အိမ်ထဲဝင်လာလို့ကတော့ တစ်မွှေးမှ

မကျန်အောင်နှုတ်ပြီး အရေခွံထုတ်ပစ်မယ် မှတ်ထား”

သူ့စကားကို သူမကလည်း အတင်မခံပါ။ ချက်ချင်းပြန်ပက်သည်။

“အမလေး ဝေးပါသေးရဲ့..ကျွန်မရဲ့ ရိန်း ကလေး သန့်မှနေတာ..သန့်မှ ကြိုက်တာ..မသန့်တဲ့နေရာဆို ဘယ်မှ မသွားဘူး”

“အေးပါ..ငါ့အိမ်ထဲ ဝင်လာလို့ကတော့ အဲဒီ ကြောင်မသား ခြေထောက်လေးချောင်းစလုံး အပြင် ဖြတ်လို့ရတာ တွေပါ အကုန်ဖြတ်ပစ်ဦးမယ်”

“ရှင် စကားပြောတာ မညစ်ပတ်နဲ့နော်”

“အမီးတို့၊ လျှာတို့ကို ပြောနေတာ..လာပလေ့စေဦး ..ဂတုံးကို ရိတ်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်..အဲဒီ ကြောင်မသား”

ဒေါကန်ကန်နှင့်ပင် ကြိမ်းဝါးပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကြောင်စုတ်၏ ပိုင်ရှင် ဒေါ်စွာသီးတစ်ယောက် အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“အမလေး...ဝစီဗေဒ..ထိတိုင်းရှုတဲ့..ဝစီကံနဲ့ ပါဏာတိပါတကို ကျူးလွန်တဲ့သူတွေ ငရဲအိုး ဇောက်ထိုးကျပါစေတော်”

ကြားရသောစကားကြောင့် သူပြုံးချင်ချင်ဖြစ်ကာသွားသည်။ “လာ လာ ချည်သေး” ဟု။ သို့သော် သူမပြုံးဖြစ်၊ ခပ်တည်တည်ပင် လှည့်ကြည့်ရင်း..

“အေး...ငါလို သူတော်ကောင်းကတော့ ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုးကျစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး..မင်းရဲ့ကြောင်သာ ဆီပူအိုးထဲ ဒိုက်မထိုးမိရအောင် မင်းထိန်း..အိမ်ထဲဝင်လာလို့ကတော့ ကြောင်ကောင်လုံးကြော် ဖြစ်မလား..ကြောင်စွပ်ပြုတ်ဖြစ်ပြီး အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်မလားသာ တွေးထား”

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ မိန်းမကောင်း ရန်တွေ့ဖြစ်နေလိုက်တာ”

နောက်မှကပ်ပါလာသော သူမ၏ စကားကြောင့် သူ
တွန့်ခနဲဖြစ်ကာသွားရသည်။ ယေကျားဆိုတာနဲ့ပဲ မိန်းမတွေ ပြောသမျှ ငုံ့ခံနေရမည်
တဲ့လား။

“ဆောရီးပဲ ချာတိတ်မရေ”

ဟု ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

“ပန်း ဆိုတာက နူးညံ့နေမှ ချစ်ဖို့ကောင်းတာကွ..မင်းတို့ပဲ
စဉ်းစားကြည့်.. ပန်းရဲ့ပွင့်ဖတ်တွေက နူးညံ့မှုမရှိဘဲနဲ့
မာခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ပန်းက
ပလပ်စတစ်ပန်းပဲဖြစ်မယ်..ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား..အခုလည်း ကောင်မလေးက
သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးဆိုရင် တော်တော်ကြီးကို ချစ်စရာကောင်းမယ့် ကိစ္စကို
စွာတေးလန်နေတော့ ချစ်စရာမကောင်းတော့ဘူး”

“ဘယ်သူက မင်းကို ချစ်ခိုင်းနေလို့တုံး”

သူ့စကားကို ဇေယျက အငေါ်ထူးသည်။

“စာရေးဆရာဆိုတော့လည်း

ကုန်ကြမ်းရှာတာနေမှာပေါ့ကွာ..ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား စစ်ငြိမ်းလူ..”

ထွန်းမောင်က သူ့ကို မေးဆတ်ရင်းဆိုသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဟု သူဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်က ဘာတဲ့တုံး”

“မသိဘူးကွ”

သူ့အဖြေကြောင့် ထွန်းမောင်က မျက်နှာကိုရှုံ့သည်။ ပြီး

“ညံ့ပါ့ကွာ..ဒါနဲ့များ စာရေးဆရာလုပ်နေသေးတယ် ..ငါသာ

မင်းနေရာမှာဆိုရင် အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို

သိရုံတင်မကဘူး..ခင်ပြီးမင်ပြီးလို့ ဖုန်းတွေတောင် ဆက်နေလောက်ပြီ”

ထွန်းမောင်၏ စကားကို ဇေယျာက “ဟုတ်ပါ” ဟု ထောက်ခံသသည်။

သူ ထွန်းမောင်တို့ နှစ်ကောင်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါဖြစ်သည်။

“ဘာခေါင်းခါတာလဲ”

ဇေယျာက မေးဆတ်ရင်းက ဆိုသည်။

“ဒီလောက် စွာတေးနေတဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြဲ အကြောင်းကို မသိလို့ မင်းတို့

ငါ့လို မတွေးကြတာ..ငါကတော့ အဲဒီ

ငတိမလေးနဲ့ခင်လည်းမခင်ချင်ဘူး..သူ့နာမည်လည်း မသိချင်ဘူး..ဒီလိုကလေးမနဲ့

မခင်ရတာ ဘဲ ကောင်းမယ်..မဟုတ်ရင် နားငြီးလွန်းလို့ နားဒုက္ခရောက်မှာတောင်

စိုးရတယ်..မင်းတို့ကို တစ်ခါလောက် ကြုံဖူးစေချင်တယ်..အဲဒီ ကလေးမရဲ့ အသံက

ဘယ်လောက် စူးပြီး ကတ်ကတ်လန်နေလဲ ဆိုတာ”

“နင်တို့ကို တစ်ခါလောက် ကြုံဖူးစေချင်တယ်..ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့

နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နဲ့ ရန်တွေ့တတ်လိုက်တာများ”

“သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

မူယာ၏ အမေးကို သူမ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖြေဖြစ်သည်။

“ရုပ်ရည်ကရော ဘယ်လိုနေလဲ”

နီနီ၏ အမေးကို သူမ ချက်ချင်းပြန်ဖြေဖြစ်။ မျက်မှန်ကြီး ကုတ်ကာနေသော ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ကိုဒေါသ၏ ဂျစ်ကန်ကန်အမူအရာကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

“ဟဲ့ ..နှင်းရတီ ..ငါမေးတာကို ဖြေဦးလေ..”

နီနီက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သူမကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ရင်းဆိုသည်။

“အင်း..ဘယ်လိုပြောရမလဲ..သူ့ရုပ်က မင်းသားလုပ်စားမယ်ဆိုရင်တောင် ထ လုပ်လို့ရမယ့် ရုပ်မျိုးက”

“ဟာ တကယ်”

သူမ၏ အဖြေကို မဆီမဆိုင်ပင် မူယာက ထပြီး ဝမ်းသာအားရပင် လက်ခုပ်တီးရင်း “တကယ်” ဟုဆိုသည်။ တစ်လက်စတည်းဆိုသလို..

“ဒါဆို ဓာတ်ရှင်တွေ ..ဘုတ်အုတ်တွေထဲကလို အဲဒီ မှာ စတွေ့ကြပြီပေါ့နော်”

“တွေ့စရာလား”

အထက်ပါစကားကို ဆိုလိုက်သူက သူမ မဟုတ်၊ နီနီ ဖြစ်သည်။ နီနီက..

“ငါတို့သူငယ်ချင်း နှင်းရတီက ကြော်ငြာတွေ ဇာတ်လမ်းတွေ လက်မလည်အောင် ရိုက်နေရတဲ့ မင်းသမီးတဲ့ ..ဟိုက ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ”

“ပြောလိုက်စမ်းပါ”

နီနီ၏ စကားအဆုံးမှာ သူမက “ပြောလိုက်စမ်းပါ” ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် နီနီ နင် စောစောက သူစကားပြောနေတဲ့အချိန်မှာ နင်သတိမထားမိလို့..သူ အဲဒီ လူအကြောင်း ပြောနေတဲ့ အချိန်တုန်းက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ငါမြင်နေရတယ်..အချစ်ရဲ့ အရိပ်အယောင်လို့ ထင်တာပဲ”

မူယာ၏ စကားအဆုံးမှာ နီနီက သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမက ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းပြလိုက်ရင်း ဟက် ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“တော်စမ်းပါ မူယာရယ်..သေလောက်အောင် ရုပ်ဖြောင့်ရုံမကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေဖြစ်နေ ဒီလိုဒေါသအိုးနဲ့ကတော့ ဝေးပါးသေးရဲ့..အဲဒီ နေ့က ငါ့ရဲ့ ရိန်း ကိုများ အရေခွံဆုတ်မှာတွေရော... စွပ်ပြုတ်လုပ်မှာတွေရော..ကောင်လုံးကြော်စားမှာတွေရော ပြောနေလိုက်တာများ ..ကြက်သီးထစရာတောင် ကောင်းတယ်”

“စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာပဲဟယ်..ငါတို့လည်း စိတ်ဆိုးရင် အရေခွံဆုတ်ပစ်မယ်တို့ ဘာတို့ပြောတာပဲ ဥစ္စာ”

မူယာက ရှေ့နေလိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ ငါက သူ့အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောတာပါ။ သူ့လိုလူကို ငါ့ခေါင်းထဲ ထည့်ကိုမထားတာ”

“နေဦး”

သူမ၏ စကားမဆုံးမီမှာ နီနီက “နေဦး” ဟု ခပ်သွက်သွက် ဆိုသည်။ ပြီး အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“နင့်ကို သူက မင်းသမီးမှန်း မသိဘူးလား”

နီနီ၏ အမေးကြောင့် မူယာကပါ “အေးဟ” ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါမှပင် ထိုကိစ္စကို သူမ “ဖျတ်” ခနဲ တွေးမိသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဟိုးဟိုးကျော်ကြီး

မဟုတ်သည့်တိုင် တော်တော်လေးတော့ သူသိများနေပြီဖြစ်သော သူမလို
မင်းသမီးကို ထိုလူက ဘာကိစ္စ မသိရတာ ပါလိမ့်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမစိတ်မှာတော့ မာနတို့က “ထောင်း” ခနဲ
ဖြစ်ကာသွားသည်။ “အလကားလူ ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာအားအတော်နည်းတဲ့ လူ။
နောက်တစ်ခါ ကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ကြုံပါစေဦး” ဟု သူမ တေးထားဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းပြတင်းမှနေ ခုန်ဆင်းသွားသော ကြောင်မသားကို ဖျတ်ခနဲ
တွေ့လိုက်ရချိန်သူ ထင့်ခနဲ ဖြစ်ကာသွားရသည်။

အိမ်မှာက ဘယ်သူမှမရှိ၊ မေမေကလည်း ဖေဖေရှိရာ အင်္ဂလန်ကို
အလည်ခေတ္တလိုက်သွားသလို အိမ်အကူ မဌေးနှင့် ခြံစောင့် ကိုဝင်းတို့
လင်မယားကလည်း ခွင့်တစ်လ ယူကာသွားသည်။

ထို့ကြောင့်

အရာရာမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဖြစ်ကာနေသည်။ အဝတ်အစားလည်း
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လျှော်ဝတ်ရသည်။ ထိုကြောင်မသား၏ ကောင်းမှုကြောင့်
၎င်းချီးပါခဲ့သော အိပ်ရာခင်းကို သူကိုယ်တိုင် အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ကာ
နံနံစော်စော်ဖြင့် လျှော်ခဲ့ရသေးသည်ကို သတိရမိသည့်ခဏ၊ ဒီတစ်ခါလည်း
ပါခဲ့ပြန်ပြီလားမသိ ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ တက်လာပြန်သည်။

“တောက်.... အိပ်ခန်းတံခါးကို ငါကလည်း မေ့မေ့ပြီး ခြင်ဧကပါမကျန်
ဖွင့်ဖွင့်ခဲ့မိတယ်။ ဟို ကြောင်မသားကလည်း ဘယ်ကတည်းက ဝင်ဖို့ချောင်းနေလဲ
မသိဘူး။ နောက်တစ်ခါဝင်လို့ကတော့ စဉ်းတီတုံးပေါ်တင်ပြီး တောက် တောက်ကို
စဉ်းပစ်ဦးမယ်”

စိတ်ထဲမှာနေ ရေရွတ်ရင်း လက်ကစောင်များကို မသိမသာလှန်ကာ
ကြည့်ဖြစ်သလို နှာခေါင်းကလည်း တရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် အနံ့ခံဖြစ်သည်။ ဘာမှမတွေ့သလို
ဘာကြောင့်ချီးနဲ့မှလည်း မရ။ ထိုအခါမှသာ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျကာသွားသည်မို့
သက်ပြင်းကို “ဟူး”ခနဲ ချမိသည်။

“ဟူး”

ဒေါသစိတ် မပြေတပြေဖြင့် တစ်ဖက်ခြံဆီ လှမ်းကြည့်သောအခါ
ကြောင်မသားက သူ့ခြံထဲမှာပဲ ရှိသေးသည်။

“လာ .. လာ လာ ရိန်းရေ ..လာ”

ခေါ်သံခပ်သဲ့သဲ့ကို ကြားသည်မို့ သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ ကုန်းကွ
ကုန်းကွဖြင့် ခြံစည်းရိုးအစပ်မှာ သူမ၏ ကြောင်ကို ခေါ်နေသော သူမကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့..မင်းပြောတော့ မင်းရဲ့ ကြောင်က အသန့်ကြိုက်လို့ ဘယ်မှ
မသွားပါဘူးဆို..အခုတော့ လက်တွေ့မြင်ပြီ မဟုတ်လား”

အခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ အောက်သို့ ငုံ့ကာအော်သော သူ့အသံကြောင့်
သူမက မဲ့ကာရွံ့ကာဖြင့် အပေါ်ကိုမော့ပြီး သူ့ကို ကြည့်သည်။

ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ကြည့်နေသော ထိုကောင်မလေးကို သူ
လက်ညှိုးလှမ်းထိုးရင်း..

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခေါက်ဆိုရင်တော့ မပြောမရှိနဲ့နော်...မင်းရဲ့
နောက်တစ်ခါ ငါ့အိမ်ထဲဝင်လို့ကတော့..သေချာပေါက် အရေခွံဆုတ်ပြီးသားပဲ”

လှမ်းအော်သော သူ့စကားကို သူမက နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဝင်လာလို့ကတော့လား..ရိုက်ကို ပစ်ဦးမယ်”

သူလည်း တမင်ပင် မကြားကြားအောင် ထပ်၍ ဆိုဖြစ်သည်။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ အမှားကို အမှားဟု ဝန်ခံချင်သော သူမ၏
ကြောင်တစ်ကောင်လုံး သူ့ခြံမှ ရှိနေသည်ကို မြင်ရပါလျက်နှင့်
စွာလန်ကြံနေသေးသော ၎င်းကောင်မလေးကို ကြည့်မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက သူမလက်ထဲ အခုမှ ရောက်လာသော
ကြောင်စုတ်တီးစုတ်ပဲ့ကို တယုတယ ပွေ့ချီကာ သူ့ဆီ ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့်
လှမ်းကြည့်ပြီး ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် သူမ အိမ်ထဲဝင်ကာသွားသည်။

သူသည်လည်း ပြတင်းပေါက်ကို “ဝုန်း” ခနဲ
နေအောင်ဆောင့်ပိတ်ဖြစ်သည်။

*

“ချစ်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်ကွ”

“စပြီ စပြီ စာရေးဆရာကတော့ စပြီ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ထွန်းမောင်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဆိုသည်။

ဇေယျက “ထုံးစံအတိုင်း ကုန်ကြမ်းပဲနေမှာပေါ့” ဟု ဆိုသည်။

သူ ခေါင်းကို ကုတ်ဖြစ်သည်။

“ခက်တော့တာပဲကွာ..မင်းတို့လို

ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်တွေကတောင်မှ ငါဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် ကုန်ကြမ်းရှာတယ်ပဲ ထင်နေရင် တခြားတစ်စိမ်းတွေဆို ပိုဆိုးပြီပေါ့ကွ။ ငါက အဲဒီ ကောင်မလေးကို ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောတာ ဆက်ပြီး ပတ်သက်မယ် လိုက်နွယ်ပစ်မယ်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

“မယုံဘူး”

သူ့ရှင်းပြသော စကားအရှည်ကြီးအဆုံးမှာ ထွန်းမောင်က “မယုံဘူး” ဆိုသော စကားဖြင့် တိခနဲ ဖြတ်ချသည်။

“မင်းတို့ကလေး ငါ ကောင်မလေးတွေနဲ့ စကားပြောတော့လည်း အဲဒါကုန်ကြမ်းရှာတာ..ရည်းစားထားပြန်တော့လည်း အဲဒါ ကုန်ကြမ်းရှာတာနဲ့ပင် စွပ်စွဲနေတော့ ငါ့မှာ စကားတောင် မပြောရဲအောင်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်နေတာပဲလေကွာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဇေယျကပါ “ဟုတ်နေတာပဲ” ဟု ဆိုသည်။

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသည်မို့ “ဟာကွာ” ဟု ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းဖြင့် ကုတ်သော သူ့ကို သကောင့်သားနှစ်ကောင် နှစ်ကောင်က ရယ်ကြသည်။

“နောက်တာပါကွာ..မင်းက စာရေးဆရာဖြစ်နေမှတော့လည်း
ဒီလိုပဲနောက်ရတော့မှာပေါ့”

“မင်းတို့နောက်တာကလည်း တရားလွန်ပါတယ်ကွာ...ငါ့ကို
ကောင်မလေးတွေနဲ့ စွတ်မိတ်ဆက်ပေး..ပြီးတာနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ဖြစ်အောင်
ဝိုင်းလှော်..အဲ ရည်းစားလည်းဖြစ်ရော..အဲဒီ စာရေးဆရာက
ကုန်ကြမ်းရှာနေတာ..ခင်လို့ သတိပေးတာ..ဘာညာ သာရကာတွေ လျှောက်ဖွတော့
ဟော.ငါ့မှာ ရည်းစားနဲ့ ပြတ်ရော..မင်းတို့ နှိပ်စက်ကြလွန်းလို့ ငါ့မှာ ရည်းစားကို
တစ်လပြည့်အောင် တစ်ယောက်မှ မတွဲဖူးဘူး”

သူ၏ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့်ဆိုသော စကားအဆုံးမှာ
ထွန်းမောင်တို့နှစ်ကောင်က သဘောတကျဖြင့် တခွီးခွီးနှင့် ရယ်ကြသည်။

ထွန်းမောင်က

“မင်းကကွာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ရည်းစားထားတဲ့
ကိစ္စမှာ အတော့်ကို တုံးတာကိုးကွ ဒီတော့ ငါတို့သူငယ်ချင်းကို သူတစ်ပါးပြောစရာ
မဖြစ်အောင် မစပေးတဲ့သဘောပါ”

ထွန်းမောင်၏ စကားအဆုံးမှာ ဇေယျက ဆရာကြီးအထာဖြင့်

“ပြီးတော့ မင်းက မိန်းမအကြောင်း ငါတို့လောက်
နားလည်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကောင်မလေးတွေ ပညာပြတာ
မခံရအောင်နဲ့တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရည်းစားထားရအောင်ဆိုပြီးတော့
အချွန်နဲ့ဝိုင်းမ..အဲလေ စေတနာနဲ့ ဝိုင်းကူညီကြတာပါ”

“တော်ပါကွာ..မင်းတို့ကောင်းမှု အကြောင်းပြုပြီးတော့ ရည်းစားလေး
သုံးယောက်ထားဖူးပါတယ်..တစ်ယောက်မှကို ကောင်းကောင်းမတွဲဖူးဘူး..အဲဒီ
ရည်းစားတွေကို နောင်များလမ်းမှာတွေ့ရင် မှတ်တောင် မှတ်မိပါ့မလားမသိဘူး”

ခေါင်းကုတ်ရင်း ဆိုသော သူ့စကားကို သကောင့်သား နှစ်ကောင်က တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်ကြပြန်သည်။

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့ကွ..တခြားလူများကြားရင် ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ်တောင် တွေ့တာပြန်မမှတ်မိဘူးတဲ့..ဒီကောင်ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်တောင်များလဲ မသိဘူးဆိုပြီးတော့ ကြိတ်အားကျရင် အားကျနေမှာ..လူရှိန်တာပေါ့ကွာ ဘာဖြစ်လဲ”

ပြောရင်း ဇေယျာက ရယ်သည်။ ထွန်းမောင်ကပါ “အေးလေ..ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ စစ်ငြိမ်းလူရာ” ဟု ဆိုရင်း လိုက်ရယ်သည်။

“တော်တော့ ..မင်းတို့နှစ်ကောင် အဲဒီ အကြောင်းပြောပြီး ရယ်ရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို လှောင်တယ်လို့ချည်းထင်တယ်...ပြီးတော့ မင်းတို့ ရယ်တဲ့ပုံစံကလည်း ဘယ်လိုမှ ကြည့်ရတာ အဆင်မပြေဘူး... မင်းတို့ရယ်တာမြင်ရင် ပါးပိတ်တီးချင်စိတ် ပေါ်ပေါ်လာတယ်”

ဒေါက်ကန်ကန်ဖြင့် သူဆိုဖြစ်သော်လည်း...

“ကူညီခဲ့တာပါကွာ..မှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီ အမှားက စေတနာအမှားတွေပါကွာ..သယ်ဂျင်းရ”

ဟု ဇေယျာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒီတစ်ခါကျရင်တော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ရည်းစားထားကြည့်ပေါ့ကွာ..မင်းရဲ့ဆရာတွေ ပို့ချထားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကလည်း ကုန်သလောက်ရှိနေပြီဆိုတော့..မင်းလုပ်နိုင်မှာပါ..ရည်းစားထားဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မရှင်းတာ မလင်းတာရှိရင်လည်း မင်းရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ငါတို့လို ဂုရုကြီးတွေဆီမှာ ဆည်းကပ်မေးမြန်းလို့ ရပါတယ်ကွာ..ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဇေယျ”

ထွန်းမောင်ကလည်း ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် ဆိုသည်။

“အောင်မာ..မင်းတို့ ဇွတ်ကြီးစီစဉ်ပေးကြလို့ မင်းတို့ မျက်နှာပျက်ရမှာစိုးလို့ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေကို သိက္ခာအကျခံပြီး ငါက တွဲပေးခဲ့တာပါကွာ..ငါက ဇ မရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး...ရည်းစားကို မထားချင်လို့ မထားတာ ရှင်းလား”

“မရကြတော့လည်း အဲဒီ လိုပဲ ရသေ့စိတ်ဖြေ ကြိမ်းဝါးကြတာပါပဲကွာ..လူရှိန်တာပေါ့”

ထွန်းမောင်က ခပ်ရိုရိုဆိုရင်း ရယ်သည်။

“အကြောင်း မသိတဲ့လူတွေကြားရင်တော့ အဟုတ်ကြီးထင်နေတော့မှာပဲ..အေးပေါ့ကွာ. စာရေးဆရာဆိုတော့လည်း ယုံကြမှာပေါ့..ငါတို့ကတော့ အတွင်းသိ အစင်းသိကြီးတွေဆိုတော့ ငါတို့မှ စီစဉ်မပေးရင် ရည်းစားဆိုတာ ဂျှိနဲ့လားလို့ အခုထိ မေးနေရှာဦးမှာ”

ဇေယျ၏ စကားကြောင့် သူရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး “ခွေးကောင်တွေ” ဟု ဆဲရေးဖြစ်သည်။

“အားတော့ မငယ်ပါနဲ့ကွာ..မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်တစ်ကောင်လည်း လောလောဆယ် သူ့ရည်းစားနဲ့ပြတ်ပြီး ရည်းစားလက်မဲ့ ဖြစ်နေရှာတယ်လို့ ကြားတယ်..မင်းတို့ ရည်းစားမရှိသူအချင်းချင်း..ဂေါ်မစွံအချင်းချင်း စာရေးဆရာအချင်းချင်း အဖော်ရတာ ပေါ့”

ပြောပြီး ထွန်းမောင်က ရယ်သည်။ သူပါ ရောရယ်ဖြစ်သည်။

(အမှန်ကတော့ စာရေးဆရာက ကြော်ငြာ အဆစ်ဝင်ထည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြပါကုန်။)

ဘာရယ်မဟုတ် အခုတလော အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း သူ သတိရမိသည်က အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါး မပိတ်ခဲ့ခြင်း၊ ပိတ်ခဲ့ခြင်းကို ဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းတံခါးမှ ဝင်လာသည်နှင့် သူကြည့်ဖြစ်သည်က သူ့အိပ်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်ထင့်နေသည့်အတိုင်းပင် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ချသွားသော ကြောင်မသားကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရသည်။

ကမန်းကတမ်းပင် အိမ်သော့ကို ဖွင့်ပြီး သူ၏ အိပ်ခန်းဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း တက်ပြေးဖြစ်သည်။

ပြီး

ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာထက်မှ စောင်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အသာမကာကြည့်ဖြစ်သလို နှာခေါင်းမှလည်း ပွစိပွစိဖြင့် အနံ့ခံဖြစ်သည်။

“ဟာ...သွားပါပြီ”

သူ ရင်ထိတ်နေသည့်အတိုင်းပင် ကိုရွှေကြောင်က သူ့အိပ်ရာထက်မှ စောင်ပေါ်၌ အီအီးပါချသွားပြီဖြစ်သည်။

ရုံရှာသည်က တစ်ကြောင်း၊ စောင်တို့ကို လျှော်ရမည့် ဒုက္ခကိုစိတ်ပျက်မိသည်က တစ်ကြောင်းတို့ဖြင့် သူ ဒေါသအထွက်ကြီး ထွက်သွားမိသည်။

“တောက်”

တက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး တစ်ဘက်ခြံအစပ်ဆီ

သူလှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ကြောင်စုတ်ကို ပိုက်ပြီး ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ဆော့နေသော မိစ္စာတေးကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

အံကြိတ်ကာ ကြိုးဝါးရင်း သူဒေါသတကြီးဖြင့် ကြောင်မသားအီးအီးပါသွားသော စောင်ကို ဂရုတစိုက်ယူပြီး အိမ်အောက် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့ဖြစ်သည်။

ခပ်သွက်သွက်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းကျ သိပ်အသွက်ကြီးမဟုတ်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ။ စောင်ကို လုံးထွေးပြီး ယူလာသောကြောင့် လမ်းမှာ အီအီးတွေ ပြုတ်ကျကုန်မည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။

အိမ်အောက်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း စွာတေးမလေးရှိရာဘက် သူလျှောက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ သူ ဒေါသတကြီးဖြင့် လာနေသည်ကို မိစ္စာတေးကတော့ မသိရှာ။

“ဒီမှာ ..”

သူခေါ်သံကြောင့် သူမက “ဆတ်”ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စောင်ကို အားယူကာ သူမဆီ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

သူလိုချင်သည့်အတိုင်းပင် စောင်က သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်ကျကာသွားသည်။ ပို၍ ကျေနပ်စရာကောင်းသည်က ထိုစောင်မှာ ပေနေသော ကြောင်၏ အီအီးများက တစ်စွန်းတစ်စ ပေကာသွားသည်။

“ဟင် နံလိုက်တာ ...ဘာတွေလဲ”

သူမက လက်ထဲမှ ကြောင်ကို ကမန်းကတမ်းပစ်ချရင်းက ရေရွတ်သည်။

“ဘာတွေလဲ သိချင်ရင် အဲဒီ မှာ ငါ့စောင်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်..လွန်လွန်းတယ် မင်းရဲ့ကြောင်က ငါ့အိပ်ရာမှာ

တစ်ခါမကတော့ဘူး...ကိုယ့်ကြောင်ကိုယ်လဲ ထိန်းဦး”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီစောင်ကို ကျွန်မဆီ ပစ်စရာလား”

သူမက ပေသွားသော အပေါ်မှ လက်ရှည်အကျ...ကို ချွတ်ကာ
မြက်ခင်းပေါ်ပစ်ချရင်းက ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီးဖြင့်ဆိုသည်။

“မင်း ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်လို့ရယ်..မင်းကြောင့် ငါ့အိပ်ရာမှာ
လုပ်သွားတာကို သက်သေပြဖို့ရယ်..ပစ်ပေးလိုက်တာ..ကဲ ဘယ်လိုလဲ ငါ့ဒုက္ခကို
ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား”

ခပ်ရီရီ သူ့အမေးကြောင့် သူမက သူ့ကို စူးရဲစွာကြည့်သည်။

“ရှင်က ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ တော်တော် သည်းမခံနိုင်တာပဲ”

“ဘာကွ...ယောက်ျားဆိုတာနဲ့ပဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် သည်းခံရရောလား...
သည်းခံတယ်ဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူ့ရှိတယ်ကွ..အရင်တစ်ပတ်က
မင်းကြောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာ..အဲဒီစောင်ကို လျှော်လိုက်လို့
ငါ့အဝတ်လျှောက်စက်လည်း ပျက်သွားပြီ..ဒီတစ်ခါတော့ ကြောင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့
မင်းက အဲဒီ စောင်လျှော်ဖို့ တာဝန်ယူပေတော့...မင်းဟာမင်း ဒိုဘီပဲပို့ပို့...
ကိုယ်တိုင်ပဲလျှော်လျှော် သူများကိုပဲ ခိုင်းခိုင်း ငါ့စောင် သန့်ရှင်းသွားရင် ပြီးတာပဲ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သော သူ့ကို သူမက နောက်မှလိုက်၍ အော်သည်။

“ဒီမှာ ရှင့်စောင် ဘယ်လောက်တန်လဲ ပြော..အခုလျော်ပေးမယ်”

သူမ၏ စကားကြောင့် သူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ရှင့်စောင် ဘယ်လောက်တန်လဲလို့ မေးနေတာ.ဒါမှ မဟုတ်ရင်
နာရီဝက်ပဲစောင့်..ကျွန်မ ဒီအမျိုးအစားအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်း
ကျွန်မအစားပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

သူမက ပိုက်ဆံရှိ လူတန်းစားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ငွေစကားကို ဆိုသည်။
ငွေစကားပြောသည်လောက် သူ မုန်းတာမရှိ။

“အစားမလိုချင်ဘူး...ငါသာ အစားထိုးချင်ရင် အိမ်မှာ အဲဒီ စောင်မျိုး
တစ်ပုံကြီး...အဲဒီ စောင်က အစားထိုးလို့လည်း မရဘူး...တန်ဖိုးဖြတ်လို့လည်း
မရဘူး..အဲဒီ စောင်ကိုပဲ ငါ လိုချင်တယ် ဒါပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကိုစိတ်ရှုပ်သလိုကြည့်သည်။ ပြီး
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

“ရတယ်လေ..ဒီစောင်မှ ဒီစောင်ဆိုရင်လည်း
ဖြစ်ပါတယ်..အလုပ်သမားတွေ အားတဲ့အချိန်ကျရင် လျှော်ပေးဖို့
ပြောထားလိုက်မယ်”

“ဪ..မင်းပြောတဲ့ပုံက မင်းရဲ့ အလုပ်သမားတွေ တစ်နှစ်လုံး
မအားရင် မလျှော်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား..ရတယ် ပြဿနာမရှိဘူး..မင်းရဲ့
လုပ်ရပ်က မင်းရဲ့တာဝန်ယူတတ်မှုကို ပြမှာပဲ”

လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောပစ်ရင်းက
သူလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။“တော်တော်လည်း ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး” ဟု
သူတွေးဖြစ်သည်။

နောက်သို့ လျှပ်တစ်ပြက်လှည့်ကြည့်တော့ ခါးထောက်ကာ
ရပ်နေဆဲဖြစ်သော သူမကို မြင်နေရသည်။ ပုံစံက ဖြစ်နိုင်ရင် လူကိုပဲ
အမှုန့်ချေတော့မည့် ဒီဇိုင်းမျိုး။

သူ အာရုံနောက်စွာပင် တက်ကိုခေါက်ဖြစ်သည်။

“သူ့ဘက်က တွေးတော့လည်း မှန်တာပဲ ဒေါ်နှင်းရတီရဲ့..နင့်ရဲ့ ရိန်းကလည်း တစ်ခါက နှစ်ခါဆိုတော့ တရားလွန်ပါတယ်ဟာ”

“ဟ..ငါက ငါ့ကြောင်မှန်ပါတယ်လို့မှ မပြောတာ..ဖြစ်သွားရင်လည်း ပြေပြေလည်လည်ပြောပါလား..သူက ပြေပြေလည်လည်ဆိုရင် ငါကလည်း ပွဲကြမ်းစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

နီနီ၏ စကားကို သူမက ပက်ခနဲ တုံ့ပြန်ဖြစ်သည်။

“သူ့နေရာမှာ နင်ဆိုရင်ကော ဒေါသထွက်ဘဲနေမှာလား..နင့်ရဲ့ အိပ်ရာမှာ နင့်ရဲ့ကြောင်ကပဲ အဲဒီ လို လုပ်သွားရင် နင်လည်းပဲ ဒေါသထွက်မှာပဲ..အခုဟာက သူက ဘလိုင်းကြီး ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ် ဘာမဟုတ်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ဟ”

မူယာက တွေးတွေးဆဆဖြင့်ဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူမ “နီနီ” နှင့် “မူယာ” ကို မျက်မှန်ကုန်ကာ ကြည့်ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး..နင်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က ကိုယ်မရပ်တည်ဘဲနဲ့ ဘာကိစ္စ မြင်တောင်မမြင်ဘူးသေးတဲ့ လူဘက်က ပြောနေကြတာတုံး”

သူမ၏ အမေးကြောင့် နီနီနှင့် မူယာက တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“နင့်ဘက်က အလွန်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာပါဟာ..ဒါနဲ့ စကားမစပ် နင်ပြောသလိုသာဆို အဲဒီ လူရဲ့ စောင်ကို နင်အခုထိ လျှော်မပေးရသေးဘူးပေါ့”

“အေး...တမင်ကို လျှော်မပေးဘူး..သူ့ကို ကြည့်မရလို့”

သူမက မူယာ့အမေးကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖြေဖြစ်သည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ နင် မှားနေပြီဟ..နင်က နင့်ကြောင်အတွက်

မတောင်းပန်တာနဲ့တင် တော်တော်လွန်နေပြီ..အခုက လုပ်ပေးသင့်တာလေးတောင် လုပ်မပေးဘူးဆိုတော့ ပိုပြီး နင့်အလွန် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

နီနီက ခေါင်းတခါခါဖြင့် ဆိုသည်။

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး ဟာ”

သူမက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း စိတ်ရှုပ်စွာပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ အဲဒီ လူက နင့်ကို မင်းသမီး နှင်းရတီလို့ မသိသေးတာ နင်ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“ဘာဆိုလို့လဲဟ”

နီနီ၏ စကားကို သူမတုံ့ပြန်ဖြစ်သည်။

“ဟ..မင်းသမီးတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ် ဝန်မခံဘဲ ကလေးကလားတွေ လျှောက်ပြော လျှောက်လုပ်နေတာ လှောင်မယ်ဆို လှောင်စရာကြီး..ဟားစရာကြီးဖြစ်နေတယ်ဟ..အဲလိုပြောလို့ ငါ့ကို စိတ်တော့ မရှိနဲ့..နင့်အတွက် ငါပြောပေးနေတာ”

နီနီက လေပြေဖြင့် ဆိုသည်။

“တကယ်ဆို အရင်တစ်ခေါက်ကိစ္စကတည်းက သူ့ရဲ့စောင်တွေ ဘာတွေကို လျှော်ပေးရဦးမလား..ဘာညာဆိုပြီး နင့်ဘက်က သဘောထားကြီးလိုက်ရမှာ..အဲဒါဆိုရင် ပြဿနာက ဒီလောက်ထဲ ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး”

မူယာကပါ ဆိုသည်။

“ငါလည်း အဲဒီ လောက်ထိ မသိတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးဟာ..ငါ့အကြောင်း နင်တို့ သိပါတယ်..ငါ ဒီလူနဲ့ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး..သူပြောသမျှကို Against လုပ်ချင်နေတယ်..သူ့ကို

အရွဲ့တိုက်လိုက်ရတာ ကိုက အရသာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်..နင်တို့
မကြုံဖူးသေးလို့နော်..အဲဒီ လူက အရမ်းမုန်းစရာကောင်းတာ..ဒေါသကလည်း
ကြီးသလား မမေးနဲ့”

သူမ၏ စကားကို နီနီက ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“မှားနေပြီဟ..သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က

ခွင့်လွှတ်ရမှာ..ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်တောင် သည်းခံရမယ်..သည်းမခံနိုင်ရင်တောင်
သည်းခံချင်ယောင်၊ သဘောထားကြီးချင်ယောင် လောက်တော့
ဟန်ဆောင်သင့်တယ်..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင့်ရဲ့ကြောင်က သူများအိမ်မှာ သွားပြီး
မှားနေတာလေ”

နီနီ၏ စကားကို မူယာက ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့်
ခေါင်းလိုက်ညိတ်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ နီနီပြောသည်က မမှား။

ပထမတစ်ကြိမ်ကတည်းက သူမ ဘာကြောင့်များ
မတောင်းပန်မိခဲ့ပါလိမ့်ဟု သူမ တွေးဖြစ်သည်။

သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ထိုနေ့က သူမကိုယ် သူမ
စိတ်ကြီးဝင်သွားခဲ့သည်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် ဝန်ခံရမည်။ ထိုလူက သူမကို “ဟေ့
ဒီမှာ”ဟု ခေါ်စဉ်က သူမအထင်မှာ သူမကို တက်သစ်စ မင်းသမီးဆိုတာ သိနေ၍
အီစီကလီလုပ်နေသည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော် သူမထင်ထားသလို တစ်ဘက်မှ လာအိခြင်းမဟုတ်မှန်း သိရသောအခါ
ရှက်ရှက်ဖြင့် သူမ၏ မာနအလျောက် ရွဲ့လိုက်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ..ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးသွားပြီဆိုတော့
ထားလိုက်တော့..ဒီက ပြန်ရင်တော့ နင့်အိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
လျှော်ခိုင်းပြီး သွားပေးခိုင်းလိုက်..ဒီထက် ကြာသွားရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်..ဘာပဲပြောပြော ဝတ်ကျေတန်းကျေပဲ ဖြစ်ဖြစ်တော့ နင်လုပ်ပေးသင့်တယ်..ပြောစရာတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ”

မူယာ၏ စကားကို နီနီက ထောက်ခံစကားဆိုသည်။
တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူမ၏ သူငယ်ချင်းများက သူမအတွက် ပြောပေးနေမှန်း သူမနားလည်သည်။

သူမကတော့ စိတ်မှနေ ဟိုလူကိုပဲ ကျိတ်ကာ အပြစ်တင်နေမိသည်။
တော်တော်ဒေါသကြီးပြီး တော်တော့ကို အချိုးမပြေသည့်လူ။

ကောင်းတော့ မကောင်း။ ဒီကအပြန်မှာ အိမ်က
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လျှော်ခိုင်းပြီး သွားပို့ခိုင်းလိုက်ဦးမည်ဟု
ထပ်တွေးဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခါဆိုလျှင်တော့ လွယ်တော့မည် မဟုတ်။ အိမ်မှ
ကောင်မလေးတွေကို အိမ်တံခါးတွေ သေသေချာချာကြီး ပိတ်ပြီးနေဖို့ မှားထားမှကို
ဖြစ်မည်။

နောက်တစ်ခါများ ထိုလူနှင့် ဆက်လက် ငြင်းခုံရပါက တော်တော်ကြီး
အသက်တိုသွားနိုင်သည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်..သူမလို
တက်သစ်စမင်းသမီးတစ်ယောက်ကို မင်းသမီးမှန်းမသိရလောက်အောင် တုံးလွန်း၊
ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာအားနည်းလွန်းသည်ကတော့ ထိုလူ၏
မုန်းစရာအကောင်းဆုံးအချက်ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“အစ်ကိုလေး”

အိမ်ရှေ့မှ မြက်ခင်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေစဉ် တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးမှ
လှမ်းခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ခြံစည်းရိုးစပ်တွင် ရပ်ကာ ခေါ်နေသည်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“မနှင်းရတီက ပေးခိုင်းထားလို့ပါ”

“နှင်းရတီ”

ထိုကောင်မလေးက ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ကာ စောင်ကို လှမ်းပေးရင်းက ဆိုသည်။ စောင်ကို လှမ်းမယူသေးဘဲ “နှင်းရတီ” ဟု သူ ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

ပြီး -

စောင်ကို လှမ်းယူဖြစ်သည်။ စောင်မှ အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာရနံ့အပြင် ရေမွှေးရနံ့ပါ ရသည်။ “နှင်းရတီ” ဆိုတာ မိစ္ဆာတေးပဲဖြစ်မည်ဟု သူတွေးသည်။ ထိုကလေးမ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ အခုမှ စောင်ကို လျှော်ဖွပ်ပြီး လာပေးခိုင်းနေသည်။ ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ကောင်းတွေ ဝင်သွားသည်မသိ။

“သွားလိုက်ဦးမယ်နော် အစ်ကိုလေး ..မနှင်းရတီကို ဘာပြောပေးရဦးမလဲ ဟင်”

ကောင်မလေးက ပြုံးစိစိဖြင့် ဆိုသည်။

“အိမ်အပြင်ထွက်ရင် အိမ်မှာရှိရှိသမျှ ဝင်ပေါက်တွေ ပိတ်ပြီးတော့မှ ထွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းကြီး ရလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ..လို့”

“ဟုတ်ကဲ့..သမီး..သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက လှည့်ထွက်ကာ သွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သင်းပျံ့နေသော စောင်ကို သူ တစ်ချက်ငဲ့ကာ နှမ်းဖြစ်သည်။

*